

Varga Csaba : Titkok az egyiptomi és az eredeti magyar ábécé azonosságáról

2019 február 07. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

3

Átlag: 3 (1 szavazat)

Mérték

Egyiptom és írása régóta sokakat érdekel. Most itt van egy cikk, ami némi tudományos felfordulást okozott. Persze csak a "hagyományos" kutatói berkekben.

Egyik ismerősöm 2002. március elején látott egy (magyar) tévéműsort, melyben valaki azt mondta: teljesen kizárt egyesek azon állítása, hogy az egyiptomi demotikus és a régi magyar (értsd: szkíta-hun-székely-magyar, röviden: a Kárpát-medencei magyar) ábécé egy és ugyanaz. Az "egyesek" a többes szám ellenére csakis én lehetek, egy szál magam, ugyanis ezt én állítottam, és oly sok más írástörténeti felfedezés mellett a 2001. december (második kiadás: 2002. január) havában megjelent JEL JEL JEL, avagy az ábécé 30 000 éves története című könyvemben tettem közzé. Ezt nyilván nagyon jól tudta a tv-beszélgetés résztvevője, hiszen lehetetlen, hogy ne nézte volna meg, ki írta azt a könyvet, amelyben az általa kizártnak vélt állítást olvasta.

Ehhez a tiltakozó és megfoghatatlanul általános kijelentéshez az alábbiakat fűzöm.

Annyit már jól tudok, hogy a múltira vonatkoztatott "teljesen kizárt" kijelentéssel igen óvatosan kell bánni, mert szinte egyszer sem "jött még be". Sőt, azt is megfigyeltem, hogy a "teljesen kizárt" kifejezéssel akkor él valaki, amikor egyetlen ellenérve sincsen, de valamilyen okból nagyon kellemetlen lenne neki, ha történetesen igaz lenne az éppen szóban forgó "szokatlan" állítás. Mert egyébként -- bizonyítanom sem kell -- egyből elrántaná ellenbizonyítékainak teljes tárházát, és lesöpörné a Föld felszínéről az okvetetlenkedő sarlatánt. De ismerősöm állítja, hogy csak a tömör "teljesen kizárt" ítélet hangzott el, minden érv nélkül.

Betű ez egyáltalán -- hogyan ismerjük fel a betűket?

Ha két ábécé azonos, akkor eléggé meghökkent az az állítás, hogy nem azonos. Ugyanis két ábécé azonosságát egy szempillantás alatt el lehet dönteni. Ha ez nem így lenne, akkor az olvasó minden reggel aggodalomtól remegő kezekkel forgathatná kedvenc napilapját, hogy ez a friss szám a látszat ellenére valóban ugyanannak az ábécének a betűivel íródott-e, mint a tegnapi szám, azaz hogy nem valamilyen gaz varázslat miatt látja-e olvashatónak a mai híreket, avagy a tegnapi olvasat volt csak illúzió... Ugyanis, ha két ábécé nem lenne azonosítható egyetlen szempillantás alatt, akkor összeomlana a világ teljes írásbelisége. De nem így van. Ugyanígy a nem-azonosság is könnyen megállapítható! Vajon nem veszi-e észre az olvasó azonnal, ha török betűkkel írt újságot lát a standon, akár csak annyit is, hogy NEM az általa jól ismert "latin" ábécével íródott az az újság. Vajon bíbelődik-e akár csak egy másodpercet is a török újság betűivel, mert hátha csak a szeme csal? Nem teszi, mert egy pillanat alatt eldönti a kérdést. Sőt, előbb eldönti a kérdést, mintsem hogy befejeződhetne benne a kétkedés megfogalmazódása. Az más kérdés, hogy például a török, az arab stb. ábécék (lehetne még jónéhányat sorolni) csak stílusban különböznek a mi "kedvenc" (mail) latin ábécénktől -- bármily meglepő is ez. Valójában egyazon betűkből állnak, csak hogy a törökök és az arabok "szétírták" az eredeti, közös betűformákat, mialatt ezek Európában alig-alig változtak, s ha változtak, akkor viszont határozottan más irányban. Ezért tűnnek olyannyira különbözőeknek. (Hogy más példát is említsek: a gyönyörű egyiptomi hieroglif írásjelek alapcsoportjának igencsak sok köze van például az etruszk ábécéhez, habár egyáltalán nem közvetlenül, hanem eléggé zezugos úton-módon.) Ebből az a tanulság, hogy a formai különbözőség nem jelenthet feltétlenül lényegi különbözőséget, vagyis a (ma már) teljesen különbözőnek tűnő ábécék némelyikéről kiderülhet néha, hogy édes testvérei egymásnak. Két azonos ábécéről azonban sohasem derülhet ki az, hogy nem azonosak, mert láthatóan azonosak. Ez utóbbi szükséges és elégséges feltétele két ábécé azonosításának. A probléma két oldala tehát nem szimmetrikus: az azonosságban ugyanis nem kételkedhetünk, a különbözőség mögött azonban rejtőzhet egykori azonosság. Persze se szeri, se száma az olyan ábécéknek, amelyek grafikai ötletei olyannyira eltértek, hogy kizárt a közös eredetük. Például aligha merülhet fel annak gyanúja, hogy a rém hóbertos (ám Indiában és a tőle tízezer kilométerre lévő Húsvét-szigeteken egykor egyaránt használt) rongó-rongó jelsornak bármi köze is lehetne például a maják más módon extra ábécéjéhez, vagy bármelyiküknek például a cirill ábécéhez.

Hogy az ábécék esetében a teljes formai hasonlóság miért jelent eleve teljes mértékű azonosságot? Erre kitérni szinte már szégyen, de azért mégis... az elhangzott kritika miatti szorongatottságomban...

A tárgyak sajátos tulajdonsága, hogy számtalan példányban létezhetnek, sőt, számuk akármeddig szaporítható. A szellem világa egészen más jellegű. Például a német nyelvet talán százmillió ember beszéli. Vajon mondható-e, hogy százmillió német nyelv van, s a németek szaporodásával akár kétszázmillió német nyelv létrejöttére is számíthatunk? Avagy talán ötmilliárd egyistenhívő van. Mondható-e, hogy emiatt ötmilliárd isten van? Egyetlen német nyelv van, egyetlen Isten van. (Most eltekinthetünk attól, hogy bármelyik nyelv elágazhat, mert ha lényegesen elágaztak, akkor az elágazott nyelv már egy másik nyelv, s beszélői számától ugyancsak függetlenül ez is szintén csak egyetlenegy nyelv lesz. Az is könnyen belátható, hogy egyetlen Isten csakis egyetlen, mégpedig egy és ugyanaz az Isten lehet.)

A fenti példákhoz hasonlatosan nem mondható, hogy tizenötmillió magyar ábécé van, mivel ennyien használják ugyanazt az ábécét. (Pontosabban: a latin ábécé magyar változatát.) Egyetlen ábécé ez a tizenötmillió agyban létező ábécé, mert bármelyik ábécé a szellemi világ része, független tehát attól, hogy hány emberi fejben van meg. Az ábécé, ahogyan mindenféle írásjelkészlet, természetesen láthatóvá tehető. De ebben a pillanatban ugyancsak a fenti problémával nézünk szembe: ugyanis ha X. Y. könyve ötezer példányban jelenik meg, vajon mondhatjuk-e, hogy X. Y. ötezer könyvet írt? Nem, mert, ami benne van, az szellemi, tehát X. Y. csak egyetlenegy könyvet írt, viszont a nyomdász valóban ötezer könyvet állított el?, mert a könyv tárgy...

Ábécé-jelkészletek

Ezek után pedig bemutatom, hogyan lehet rátalálni egy ábécé, történetesen az egyiptomi demotikus ábécé legközelebbi társára, mindenféle tudóskodás nélkül, pusztán szemlélettel. E békés munkához megismétlem: ha két ábécét teljesen azonosnak látunk, akkor biztosan ugyanazt az egyetlenegy ábécét látjuk két példányban leírva. Akkor hát lássuk a medvét, azaz íme, az egyiptomi demotikus ábécé jelei:

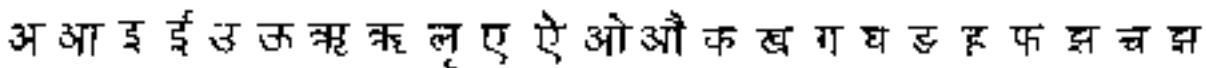

1. ábra Ezt az ábécét úgy kaptam meg, hogy végigbogarásztam számos egyiptomi írást, és a talált írásjeleket összegyűjtöttem. Ennél "komolyabb" kutatásra nincs szükség, mert egy nyolcéves, csak kínaiul tudó gyermek is könnyedén juthat példálául azt a magyar ábécét, amelynek jeleivel teleírtam ezt az oldalt. Ez újságrejtvény szintű feladat. (Minden további, sok ábrával, dokumentummal együtt, megtalálható az említett könyvem "A demotikus ábécé" című fejezetében.)

Hasonlíttassuk tehát össze találmomra az egyiptomi demotikus ábécét más ábécékkel, keresve annak legközelebbi rokonát. (Nem mutatom a teljes ábécéket, mert túl sok helyet foglalnának el. Megtehető ez az egyszerűsítés, mert azonosság esetén bármely részlet is azonos, tehát elegendő akkor szemrevételezni a teljes ábécét, ha a bemutatott részlete azonosnak bizonyul a demotikus jelsor valamely részletével.)

Tehát figyeljük, melyik ábécé(-részlet) mutat elsősorban hasonlatosságot az 1. képen látható egyiptomi demotikus ábécével.

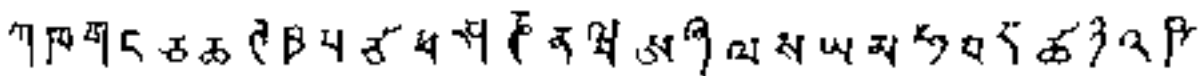
A devangari ábécé?

A devangari

ábécé egyáltalán nem.

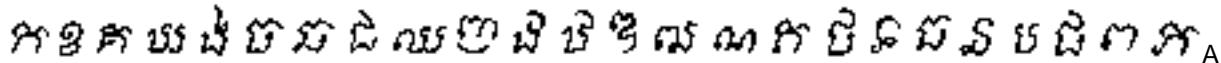
A tibeti ábécé?

A tibeti

ábécé sem.

A kambodzsai ábécé?

kambodzsai ábécé sem.

A buginéz ábécé?

A buginéz

ábécé sem.

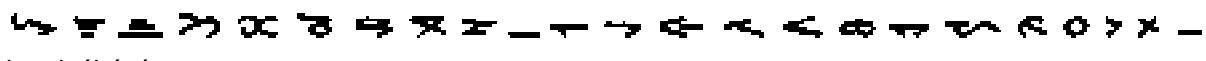
A jávai ábécé?

A jávai ábécé

sem.

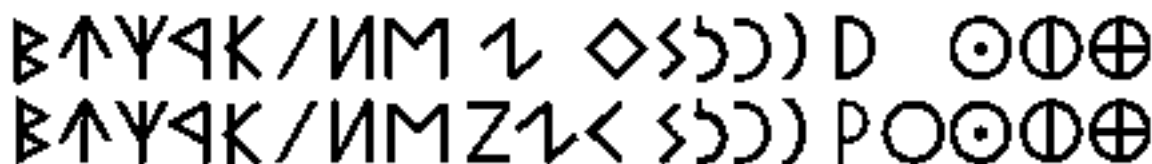
A batak ábécé?

— Nem, nem, a

batak ábécé sem.

A lao ábécé?

3.ábra A két ábécé azonossága több mint meggy?z?. Ez az érzés csak fokozódik, ha az el?z?ekben bemutatott ábécékkel is összevetjük ezt a grafikai látványt.

A fenti két ábécé vitathatatlanul egy és ugyanaz. Még akkor is, ha találunk közöttük némi különbséget. (Például a "csokornyakkend?" hiányzik az egyiptomi ábécéb?l.) Ez nyugodtan írható az évezredek és a földrajzi távolság számlájára. Megjegyzem továbbá, hogy három demotikus jelnek nem találtam meg a szigorúan geometrikus párját az ?s-ábécé Kárpát-medencei változatában. Ez a három jel a következő?:

4.ábra Írásmódok

Az egyiptomi demotikus ábécét csakis kézíráshoz használták, ráadásul az egyiptomiak éppoly könny? lazasággal írtak, mint mi ma. Ennek ellenére nem "írták szét" az ?si geometrikus formákat, vagyis ?rizték az eredeti formavilágot. Az alábbi ábrán is jól látható ez. Ezen az ábrán az ábécének csak egy részlete látható, de ez a néhány példa is jól igazolja, hogy milyen egyértelm?en azonosíthatók egymással az ?si, eredeti geometrikus jelek és ezek egyiptomi kézírásos formái. A demotikus bet?ket papíruszról másoltam át ide:

Kézzel írt demotikus bet?k:

Eredeti formáik:

5.ábra E nagymérték? azonosság miatt méginkább különös, hogy a 4. ábrán látható három jelnek nincs szembet?n? párja az ?s-ábécében. Tehát megfejtésre vár még a fent látható három jel talánya, azaz eredete.

Ám hogy e titok jöv?beni megfejtése nem hozhat váratlan fordulatot, azt a további, igen ér?s megegyezésekkel igazolom:

1. Az egyiptomi demotikus és a székely-magyar ábécében egyaránt szerepel az alábbi két jel. Ezek az "r" hang egyenérték? változatai voltak Egyiptomban is, és azok még mindig Magyarországon is.

6. ábra A fenti, egyaránt az "r" hangot jelöl? két bet? közül mindkét helyen szabadon választhatott a bet?vet? írás közben.

2. Az alábbi két jel azonossága is dönt? erej?. E két jel egyaránt az "s" hang jele, de a második csak mély hangrend? magánhangzóval, f?ként az "a"-val együtt volt használható Egyiptomban is és Magyarországon is:

7. ábra 3. Ugyancsak sajátos az "o" bet?. Ezt az egyiptomiak és a magyarok egyaránt el?szeretettel írták az alábbi

módon:

8. ábra (Vegyük észre, hogy ugyanazokhoz a bet?khöz tapadó szokásokról van szó a fenti példákban. Ilyen jellegzetes szokás például a mai magyar írásban az, hogy áthúzzuk egy vonallal a nagy "j" és a hetes szám szárait. Egy német kém azon bukott le Angliában a második világháború idején, hogy egyetlenegy ékezetjelet német szokás szerint firkantott a bet? fölé. Ennyi elegend? volt anyanyelvének "beazonosításához".)

4. A félkör alakú bet?nek ugyanazok a változatai vannak meg az egyiptomi és a régi magyar ábécében egyaránt:

9. ábra Az utolsó jel az el?tte látható, vonalkával kiegészített félkör alakú jel szögletes változata.

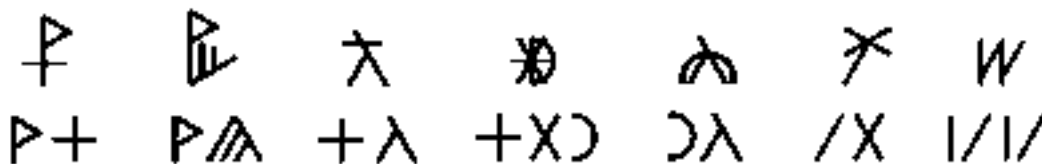
A legkülönösebb az, hogy a fenti második, csak enyhén hajlott jel nem szerepel az eredeti ?s-ábécében, ugyanakkor jellegzetes jele az egyiptomi és a magyar ábécének, s egyedül ezeknek. Ez már csak azért is felt?n?, mert zavaró ez a jel, ugyanis összetéveszthet? a valódi félkörrel. Ez a zavaró kett?zés önmagában is közös eredetr?l árulkodik.

5. A fentiek a bet?kr?l szóltak. Ám a bet?k használati módja, azaz az írásmód éppoly meghatározó jellemz?je egy írásbeliségnek, mint maga a jelkészlet. Az írásmód f?leg akkor útbaigazító a múlt titkainak kutatásában, ha különleges írásmóddal találkozunk. De ez esetben még csak nem is egyetlen írásmód azonosságáról van szó! Ugyanis az egyiptomi és a régi magyar írásban egyaránt ugyanaz a kétféle különleges írásmódbeli eljárás élt egymással összefonódva, mégpedig egészen egyedülálló módon. Erre lehet azt mondani egy szóval: "ez már több a soknál".

Lássuk tehát a kétféle írásmódbeli eljárást.

A) A ligatúra, azaz az írás közbeni bet?-összeépítés

Ez a szokás legalább 30-35 ezer esztend?s, és még ma is lényeges része a magyar írásbeliségnek. Íme néhány egyiptomi ligatúra (alattuk a bet? szerinti felbontásuk látható):

10. ábra Nem is igazán a ligatúrák "formája" árulkodó, hanem maga az a tény, hogy a ligatúrák írás egyaránt része volt az egyiptomi és a magyar írásbeliségnek.

Néhány régi magyar ligatúra (alattuk a bet? szerinti felbontásuk):

11. ábra Látható, hogy egyazon elv szerint készítették a ligatúrákat Egyiptomban és Magyarországon is.

B) A magánhangzó-ugratás

A magánhangzó-ugratás egyaránt igen érdekes jellemzője az egyiptomi és a magyar írásnak. Mi több, ugyanazokat a szabályokat alkalmazták mindkét írásbeliségben. (Lásd a JEL JEL JEL című könyvem 223-227. oldalain.) Itt most nem térünk ki rá, csak megjegyzem: igen figyelemreméltó az, hogy a magánhangzó ugratását csak olyan nyelvekhez lehet alkalmazni, amelyeknek szavaiban szabálytalanul váltakoznak a magas és a mély hangrendű magánhangzók, ám valami zenei szabály is érvényesül, hogy a magánhangzó-illeszkedés működjön. Ha ehhez hozzávesszük azt, hogy az egyiptomi és a magyar nyelvhez ugyanaz a 35-38 betűből álló ábécé kellett (például a latin, arab stb. nyelvekhez 20-22 betű is elegendő), akkor méltán gondolhatunk arra, hogy egykor egy kívülálló idegen aligha tudta volna könnyen megkülönböztetni pusztán hallás alapján ezt a két nyelvet. (Az egyiptomi írásbeliség nyomai kb. ötezer évig követhetők a múltban, de a Kárpát-medencei magyar ábécé a leletek alapján 6-8 ezer évvel ezelőtől már pontosan olyan volt, mint amilyen még ma is.)

Íme egy-egy példa az egyiptomi és a magyar hangugratás azonosságára (az egyiptomi és a magyar írásban jobbról balra halad a sorvezetés):

	Egyiptomi szó:	Magyar szó:
Eredeti kézírással:		
Tiszta betűformákkal:		
Mai betűformákkal:	RTPOLK	TSZRKNSZ
Olvasat:	KLeOPaTRa	SZeNtKeReSZT

12. ábra

Megjegyzések: 1. A kisbetűk a kihagyott (nem kiírt) hangokat jelzik. 2. Mint már említettem, eddig még nem sikerült kiderítenem a "p" hang egyiptomi jelének eredeti formáját, emiatt fent, a második sorban változatlanul szerepeltettem. 3. A magyar szóban két betűösszevonás is van, ezeket felbontva írtam a ligatúrák alá. 4. A magyar írásban nemcsak a magánhangzókat, hanem néha a hangsúlytalan mássalhangzókat is "ugratták" (itt a "t"-t). Egyiptomban még nem találtam mássalhangzó ugratására, de korántsem kutattam át minden írásemléket.

Az egyiptomi jelkészletek

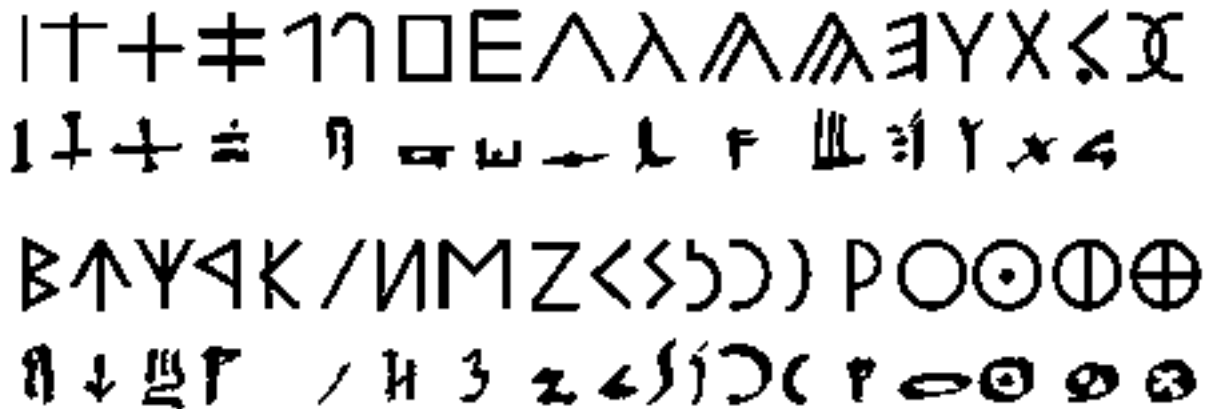
Háromféle egyiptomi jelkészletet tart számon a szakirodalom: a demotikus, a hieratikus és a hieroglif jelkészlet. (A hieroglif jelkészletben is megvan a fonetikus alap-ábécé, a hieratikus jelsor pedig sajátos keveréke a demotikus és a hieroglif jeleknek. Lásd említett könyvemben az egyiptomi írással foglalkozó részeket.) A hangugratást nemcsak a demotikus jelekkel való írásban alkalmazták Egyiptomban, hanem a hieroglif jelekkel való írásban is, tehát ez az írásmódbeli eljárás mérhetetlenül régóta meghatározója az egyiptomi írásbeliségnek. Íme egy példa:

13. ábra

A hieratikus írásmód szabályait még nem vizsgáltam át teljes egészében, de alapos okkal gyaníthatjuk, hogy szükségszerűen itt is jelen kellett lennie a hangugratásnak. A hieratikus jelkészlet ugyanis a szakirodalom szerint sem egyéb, mint a teljes hieroglif jelkészlet kézíráshoz egyszerűsített változata. Csak hogy a hierotikus jelkészlet alaprétege, az egy hangot jelölő jelek csoportja, teljességgel megegyezik a demotikus ábécé jeleivel. (Még nem vizsgáltam meg átfogóan ezt a kérdést, a hieratikus módon írt Halottak könyve legrégebbinek tekintett másolatából csak egyetlen oldalt elemeztem -- mazsoláztam -- ki eddig, de talán joggal állíthatom, hogy az írás szabályait tekintve egy könyv mindegyik oldalán érvényes az, ami bármelyik, tetszőlegesen kiválasztott oldalán érvényes.)

Íme annak igazolása, hogy a demotikus ábécé valóban benne van a hieratikus jelkészletben, amely viszont csak egyszerűsített vonalvezetésében különbözik a hieroglifák világától:

14. ábra

A Halottak Könyvének vizsgált oldalán a demotikus betűk közül egyedül csak két jelle nem találtam rá, de azt hiszem, logikus, hogy ha a többi betű benne van a hieratikus jelsorban, akkor e két betűnek is benne kell lennie.

A fentiekből következik, hogy a hieroglif, a demotikus és a hieratikus írás (jelkészlet) körülbelül úgy különbözik egymástól, mint a mi kis- és nagybetűs ábécénk. A képet csak a nagyon sok, s az idők múltával bizony csaknem parttalanul szaporodott szótagjelek, szójelek, fogalomjelek stb. teszik nehezen áttekinthetővé, no meg az, hogy a régi (egy, vagy tán több) egyiptomi nyelv -- a keltett látszat ellenére -- koránt sincs még megfejtve... Az eddigi kutatókat talán az is megtévesztette, hogy az Egyiptom hosszú léte alatt egyre csak keletkező szótagjelek, szójelek, fogalomjelek stb. csak a hieroglif és a hieratikus jelsorba épültek bele, ám a demotikusba nem. A demotikus írásban mindig kiírtak mindent, sohasem alkalmaztak semmiféle egyszerűsítést.

A magánhangzó-ugratás jelensége

Mindezek alapján mindenképpen kijelenthető tehát, hogy a magánhangzó-ugratás eredeti, százok óta jelenlévő sajátja az egyiptomi írásbeliségnek. Ez pedig magyarázatot ad arra, hogy miért nem találták meg mindeddig az egyiptomi írásokban a magánhangzókat: ott vannak azok, de a magánhangzó-ugratás törvényei szerint a mássalhangzók közé elrejtve. A magánhangzó-ugratás szabályai pedig egyedül csak a magyar írásmód tanulmányozásával deríthetők ki ma már, hiszen a magyar nyelv az egyetlen, amely fennmaradt a vele teljességgel összefonódott írásbeliségével és ennek teljes, szüntűgy szabályrendszerével együtt. A nyelvi és írásbeli szabályszerűségek finom összecsengéseiről, összefonódásairól csak élő nyelv árulkodik. Holt és ismeretlen nyelv

nem.

Az egyiptomi írással foglalkozó szakemberek a kiírt magánhangzók nagymértékű hiánya miatt nagyon sokáig úgy vélték, hogy az egyiptomi írások beszélhetetlen nyelvet rögzítettek. Miután rájöttek, hogy ez képtelen ötlet, hiszen alapjaiban "fonetikus" ábécéről van szó, nem is oly régen kényszerrel megoldáshoz folyamodtak, s ezt alkalmazzák mindmáig: mindegyik magánhangzó pár közé gépiesen "e" hangot olvasnak. Ez a kényszerrel megoldás ugyancsak rossz (s csak véletlenül jelent kis mértékű elrelépést), ugyanis a magánhangzó-ugratás lényege az, hogy a szóban főleg ott kell jelölni a magánhangzót, ahol magas-mély hangrendi váltás van. Ez pedig azt jelenti, hogy aligha csak "e" hang volt az egyiptomi szavakban ott, ahol nem jelölték a magánhangzót, hiszen a kiírt magánhangzó többnyire eleve hangrendbeli törést jelöl. Kétségtelen azonban, hogy egyedül az "e" hang volt a törzs-magánhangzó, ugyanúgy, mint a magyarban. Egyébként a magyar és az egyiptomi magánhangzó-ugratás szabályainak tökéletes azonossága, s ezen belül is az "e" hang kiemelkedő szerepe nyilvánvalóan a nyelvi jellegzetességek elemi azonosságáról árulkodik. Csakis emiatt alkalmazhatták a magánhangzó-ugratást ugyanazokkal a szabályokkal. Ezt nemcsak az ábécé egyazon grafikai formavilága, hanem az ábécében lévő betűk nagy és közel azonos száma is megerősíti. A hangugratás szabályai részletesen az említett könyvem 223--227. oldalain találhatóak. Itt most csak a leglényegesebb szabályokat említem meg:

1. A szókezdő magánhangzót mindig ki kell írni, a szóvégit csak akkor, ha hiánya megváltoztatná a szó értelmét.
2. A szó belsejében az első magánhangzót akkor kell kiírni, ha az nem "e". A szó belsejében csak azokon a helyeken kell jelölni ismét a magánhangzót, ahol hangrendi törés következik be, azaz ha mélyről magasra, vagy magasról mélyre vált a szó. Például:

KZSBÁRNY = KeZeSBÁRáNY

ALPVETS = ALaPVETÉS

ÉNKÓRA = ÉNeKÓRA

B e R É N i K A E (=Bereniké)

15. ábra

Persze ez az írásmód ma különösnek hat számunkra, de csakis azért, mert nem ezt szoktuk meg.

Mindez azt jelenti, hogy az egyiptomi írásban kezdetek óta meghatározó volt a hangugratás. Tehát nemcsak az egyiptomi és a magyar ábécé, hanem az e jelekkel való írásmód is mélységesen azonos volt. De azonos volt még a betűvetés szabadsága is. Ugyanis egyik írásbeliségben sem volt kötelező a magánhangzó ugratása, például:

16. ábra

Itt minden betű megtalálható, ellentétben a fenti BeRENiKAE felirat hangugratásaival.

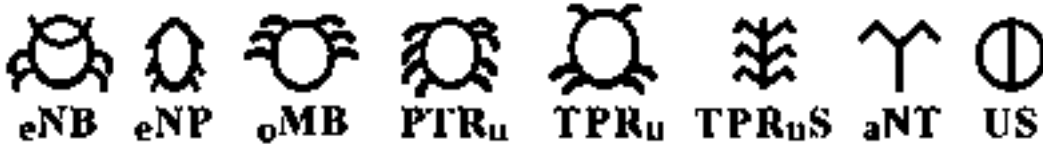
A magánhangzó ugratásáról az egyiptomi és a magyar írásbeliségben a betűvetés mindig szabadon dönthetett, kedve szerint. Szerintem ez az oka annak, hogy ez idáig senkinek sem tűnt még fel a hangugratás pontos szabályrendszere az egyiptomi írásokban: az egyik szóban minden magánhangzó megvan, a másikban egy sincs, a harmadikban például hat mássalhangzó között csak egyetlen magánhangzó árválkodik a szó végén stb. Tényleg mintha abszolút káosz uralkodna. Ám ennek mélyén éppen hogy egy tökéletesen kicsiszolódott törvényszerűség húzódik meg, az a szabályrendszer, amely a messzi időskorban már meghatározója volt az írásbeliségnek, s mára már csak a magyarok tisztelték meg.

Tehát pusztán az, hogy a magyar hangugratási szabályokkal megoldható az egyiptomi írásbeliség egyik nagy titka, eleve azt jelzi, hogy az egyiptomi és a magyar ábécé azonossága mindent átható szervi azonosság. Hogy emögött miféle titkok rejlenek, nem tudom, de a történészek kutatásai nem mondhatnak ellent annak, amit a betűk, az

ábécé és az ezekkel összefonódó írásmód szerves szövevénye elmesél.

A bogárjelekről

Tehát az írás elején idézett "teljesen kizárt" kijelentésnek semmi alapja sincs, hangoztatása elavult, ortodox hiedelmek kötelességszerű, légből kapott védelme csupán. Hogy elhozakodjak még valamivel, íme a székely-magyar ábécé szerves tartozéka: nyolc hieroglifa. Hogy miként kerültek a magyar ábécébe, nem tudom, de benne vannak:

17. ábra E hieroglif jelekhez tartozó hangsorok magánhangzói eltérnek némiképp a különböző régi feljegyzésekben. Például van, ahol az "MB" oMB-nak, van, ahol aMB-nak olvasandó. A lényegét azonban ez nem érinti. Áruklódó viszont, hogy az egyiptomi szkarabeusz mint rajz, tehát mint hieroglifa, Egyiptomban a HPR (esetleg a CPR), Magyarországon a "bogárjelek" egyikeként pedig a TPR mássalhangzós vázú szót (szótagot) jelöli. Ez önmagában sem lehet véletlen.

Íme egy hieroglif jel szövegkörnyezetben az 1200-as évekből:

Azaz: NAGY AMBRUS

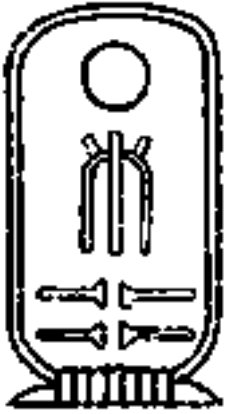
18. ábra

A szkarabeusz-szerű jelek magyar elnevezése további hites adalék a magyar és az egyiptomi írásbeliség közötti kapcsolat bizonyításához.

A székelyek a magyar hieroglif jeleket "bogárjeleknek" hívták, ami a jelek formája miatt könnyen megérthető. Csakhogy azt is mondták, hogy e bogarak a "mondások fejei", avagy a "mondatok fejei". (Telegdi János 1598-ban jegyezte ezt fel.) A régi magyar írásbeliség ismeretében értelmetlennek kell tekintenünk ezt a meghatározást, mivel a bogárjeleket egyszerű írásjelként használták a magyarul beszélők, csakúgy, mint bármelyik másik betűt.

A "mondások fejei" furcsa meghatározásnak azonban van magyarázata, s ez éppúgy "meglepő", mint minden eddigi, amit e cikkben (a JEL JEL JEL című könyvem idevonatkozó fejezetének célszerűen átrendezett felidézésével) bemutatam.

Az egyiptomiak "kartusba", keretbe foglalták a mondatokban szereplő fontos neveket, s ezeket latin fordításban fennmaradt kifejezéssel "capita dictionum"-nak, azaz a "mondat fejének" nevezték.

19. ábra Egy mondat "feje", azaz bekeretezett név egy egyiptomi mondatból.

Olvasata: RÉMS-SzeSz, tehát hibásan ejtjük Ramszesznek. Hogy valóban hogyan kell olvasni, nem tudom, mert a szakirodalom átugorja az MS hangkettőben megjelenő S hang problémáját. Az S hang miatt ugyanis nyelvtörő mutatót kell végeznünk a szó kimondásakor, tehát feltehetőleg szerepel egy magas hangrendű magánhangzó az M és az S között is.

"A magyar nyelv távoli és magányos. Pontos megértéséhez más nyelvek tanulmányozása rendkívül csekély haszonnal jár. Lényegében saját öntöformájából került ki, kialakulása és felépítése bízást oly korszakra tehető, amikor a mai európai nyelvek többsége vagy nem is létezett, vagy nem hatott a magyarok térségére."

John Bowring: Poetry of the Magyars. Preceded by a Sketch of the Language and Literature of Hungary and Transylvania (A magyarok költészete. Magyarország és Erdély nyelvének és irodalmának vázlatos ismertetésével), London, 1830

A magyar "mondások fejei" és az eredeti értelmű "capita dictionum" kifejezések olyannyira egybecsengenek, hogy semmilyen további megjegyzést sem kell fűzöm e témához. A következtetés ugyanis kézenfekvő: mivel a székelyek már nem emlékeztek arra, hogy miért is öröklődik náluk nemzedékre a "mondások feje" kifejezés, ám mégis kitartottak mellette, ezért igen-igen régi emlékre kell, hogy szó legyen. Ezt támasztja alá az is, hogy -- mint láttuk -- csak töredéknyi hieroglif jel van a székely-magyar ábécében. E néhány jel tehát csak emlék, és könnyen belátható, hogy mindenképpen valami teljesnek, szükségszerűen önálló írásra is használható bőségű jelkészletnek az emléke. A "mondatok feje" kifejezés tehát aligha kerülhetett más korban a magyar nyelvbe, mint akkor, amikor beszélők még tudták, hogy mi értelme van ennek a kifejezésnek. (A gyanakvóknak: Telegdi János ebbéli feljegyzése 1598-ban kelt, ám ennél csak jóval később, Napóleon egyiptomi hadjáratának hatására jött divatba az ősi egyiptomi kultúrával való ismerkedés, s ekkor is messze volt még az egyiptomi írás megfejtése...) Hogy mindez meglepő? Melyik felfedezés nem az?

Nyomhagyó ábécék -- a jelkészletek mozgása

Ráadásul nem is gyökértelen az, amit megvédtem e cikkben. Galánthay Tivadar, egykori hírneves orientalista ugyanis már régen elvetette az első magvakat. (Ő szerkesztett gyorsírást az albán, a török, a kínai és a koreai nyelvekre.) 1914-ben tette közzé azt a felfedezését, hogy az egyiptomi hieroglifák alapkészlete (az egy hang -- egy jel hieroglif jelsor) és a lineáris ábécék -- ám közülük teljes egészében egyedül csak a székely-magyar ábécé -- tökéletesen megfelelnek egymásnak. Galánthay Tivadar egy egyszeri, összehasonlító betűtáblázattal világosan igazolta felismerését. Emlékezzünk a néhány oldallal ezelőtt olvasott meghatározásra: ha két (vagy több) ábécét teljesen azonosnak látunk, akkor biztosan ugyanazt az egyetlen ábécét látjuk két (vagy több) példányban leírva. A alábbi táblázatban az "Egyiptom" és az "Ómagyar" rovatban tökéletesen ugyanazt az ábécét látjuk, pontosabban egyedül csak itt látjuk teljesen ugyanazt, tehát e két jelsor egész biztosan ugyanaz az ábécé két példányban leírva:

Galánthay csak a hieroglif jeleket vizsgálta, én más módon, mégpedig a demotikus ábécét elemezve jutottam végül többek között ugyanerre az eredményre is.

	Egyiptomi	Ómagyar	Rompaita	Föníciai	Arámi	Perzsa	Hebraeus	Ó Görög	Hebraeus (13. sz. század)	Ó Török
a	Ⲁ Ⲛ	Ⲁ Ⲛ	-	Ⲁ	Ⲁ	Ⲁ	Ⲁ	Ⲁ	-	Ⲁ
b	ⲁ	ⲁ	ⲁ	-	ⲁⲃ	ⲁ
co	Ⲃ (ca)	Ⲃ	Ⲃ _{ca}	-	Ⲃ _x	Ⲃ _z	-	Ⲃ _{ca}	-	-
c	Ⲍ (ca)	Ⲍ	Ⲍ _{ca}	-	-	-	-	-	Ⲍ _{ca}	Ⲍⲥ
d	Ⲅ	Ⲅ	Ⲅ	Ⲅ	-	Ⲅ	.	-	Ⲅ _{ca}	Ⲅ
f	Ⲇ	Ⲇ	Ⲇ	-	-	-	-	Ⲇ _{ca}	-	-
g	Ⲉ	Ⲉ	Ⲉ	Ⲉ	Ⲉ	Ⲉ	Ⲉ	Ⲉ	-	Ⲉ
h	Ⲋ	Ⲋ	-	-	-	Ⲋ	-	Ⲋ	Ⲋ _{ca}	-
hü	ⲋ	ⲋ	-	-	-	-	-	ⲋ	-	ⲋ
k	ⲍ	ⲍ	ⲍ	ⲍ	-	ⲍ	-	ⲍ	ⲍ _{ca}	ⲍ
l	ⲏ	ⲏ	ⲏ	ⲏ	ⲏ	-	ⲏ	-	-	ⲏ
ly	Ⲑ	Ⲑ	-	-	-	-	-	Ⲑ	Ⲑ _{ca}	Ⲑ
m	ⲑ	ⲑ	ⲑ	ⲑ	-	ⲑ	-	ⲑ	-	ⲑ
ny	Ⲓ	Ⲓ	Ⲓ	Ⲓ	Ⲓ	-	Ⲓ	-	-	Ⲓ
o	ⲓ	ⲓ	-	-	-	-	-	ⲓ	-	ⲓ
p	Ⲕ	Ⲕ	Ⲕ	Ⲕ	Ⲕ	Ⲕ	Ⲕ	Ⲕ	Ⲕ _{ca}	Ⲕ
r	ⲕ	ⲕ	-	ⲕ	ⲕ	ⲕ	-	ⲕ	ⲕ _{ca}	ⲕ
s	Ⲍ	Ⲍ	Ⲍ	-	Ⲍ	Ⲍ	-	-	-	Ⲍⲥ
sz	Ⲏ	Ⲏ	Ⲏ	-	Ⲏ	Ⲏ	Ⲏ	-	-	Ⲏⲥ
t	ⲏ	ⲏ	ⲏ	ⲏ	-	ⲏ	-	ⲏ	-	ⲏⲥ
ty	Ⲑ	Ⲑ	Ⲑ	Ⲑ	-	Ⲑ	-	Ⲑ	-	Ⲑⲥ
uv	ⲑ	ⲑ	-	-	-	-	-	-	-	ⲑⲥ
z	Ⲓ	Ⲓ	Ⲓ	Ⲓ	Ⲓ	Ⲓ	-	-	Ⲓ _{ca}	Ⲓ
zs	ⲓ	ⲓ	-	ⲓ	ⲓ	-	ⲓ	-	-	-

Könnyen belátható, hogy az olyan táblázatok, mint amilyen Galánthay fenti táblázata is, semmit sem szólnak arról, hogy melyik ábécé-változat volt előbb, pusztán csak az azonosság, a rokonság tényét mutatják be, semmi többet. (Persze ez is épp elég.) Látni kell ugyanis, hogy bármelyik oszlop odatehető az "első" helyre, hiszen a lényeg éppen az, hogy az összehasonlított ábécék mindegyike közvetlen rokona a táblázat mindegyik másik ábécéjének. Az írástörténészek efféle összehasonlításai tehát nem árulkodnak, mert nem is árulkodhatnak időbeli sorrendről. Az általuk felállított sorrendekről pusztán csak azt olvashatjuk ki, hogy ki melyik ábécét szeretné az elsőnek, az eredetinek látni.

Kilátástalan lenne a kutatók helyzete amiatt, hogy az összehasonlítások semmilyen időbeli fogódzót sem nyújtanak?

Nem. Felismertem ugyanis, hogy a jelkészletek időbeli változásainak alapvető szabályszerűségei vannak, s e szabályszerűségek olyan pontosan működnek, akár a természeti törvények:

1. Az ábécé formavilága akkor és csak akkor nem változik, ha fogyatkozik a jeleinek a száma. Ez gyakran előfordult már, ugyanis ha beszédében kevés hangot használó nép vesz át egy számára fölöslegesen hosszú ábécét, akkor egyszerűen elhagyja a neki nem kellő betűket: ekkor az ábécé csak annyit változik, hogy csökken a jelszáma.
2. Amikor, ha beszédében sok hangot használó nép egy számára rövid ábécét vesz át, szükségszerűen ki kell bővítenie azt, s ekkor másféle, az eredeti formavilágától "idegen" jelekkel hígul fel az ábécé. Az ábécé egészének grafikai képe ugyanis sohasem, így jelbővülés esetén sem változhat vissza egy sokkal-sokkal régebbi állapotába, mint ahogy például egy nyelv esetében sem számíthatunk erre, ugyanis mint tudjuk: "nem lehet kétszer ugyanabba a folyóba lépni". Így módon felhígult, toldozott-foldozott ábécé a mai ábécénk is. Ugyanis mi az ábécé "latin" változatát vettük át, s ez csak 22 jelből állt, a magyar beszéd rögzítéséhez azonban legalább 35 betű kell (43 kellene). Így aztán a meglévő betűknek pontokkal, vesszőkkel, jelkettőzésekkel való kiegészítésével létrehozott "új" betűkkel hígítottuk fel az ábécé "latin" változatát, melynek eredetijében, az ősbetű-ábécé Kárpát-medencei változatában még mindegyik hangnak önálló, mindegyik másik betűvel teljesen független jele volt.

Kiegészítés az 1. és a 2. ponthoz:

Néha kikopik, néha megjelenik egy-egy hang az adott ábécé-változat által szolgált nyelvben. Ha kikopik egy hang, akkor a fenti 1. változat szerint egyszerűen elhagyják az e hanghoz tartozó betűt. Ha pedig új hang jelenik meg, gyakran előfordul, hogy nem a fenti 2. pontban leírt módon járnak el a betűvetők, hanem a feladatát veszített, ám teljességgel még el nem feledett betűket egyikét teszik meg az új hang betűjének. Könnyű belátni, hogy különböző ábécé-változatok összehasonlítása közben nem kell külön figyelni ezt a változási módot is, mivel ez "házon belül" történik, csak a hangsúlyok változnak.

Ha most a fentiek tudatában visszatekintünk Galánthay Tivadar táblázatára, ismét csak bizonyítottnak kell tekintenünk a magyar és az egyiptomi ábécé közvetlen nélküli azonosságát. Az "Egyiptom" és az "Ómagyar" rovatban lévő betűk ugyanis hiánytalanul egyeznek. Ebből mély következtetések vonhatók le (mert mint említettem: "nem lehet kétszer ugyanabba a folyóba lépni"):

A) Láttuk, hogy minden részletben azonos a régi magyar és az egyiptomi ábécé. (S nemcsak a hieroglif alapjelsor és az ősi magyar ábécé -- amit Galánthay Tivadar igazolt elsőként 1914-ben --, hanem, mint fentebb bemutattam, a hieratikus alapjelsor és a demotikus ábécé is azonos a régi magyar ábécével -- s persze egymással is.) Így az előző 1. és 2. pontban leírtak szerint könnyen belátható, hogy egyikük sem vehette át a másiktól az ábécét. Tehát nem átvételről, hanem a bármelyiküket megelőző messzi régműltből fakadó közös eredetről kell beszélnünk. Ez azonban egyben nyelvi rokonságot is jelent, ám távolit, akár 10-20 ezer évvel ezelőtől. (A rokonság szükségszerű okát lásd az alábbi C pont második és harmadik mondatában.)

B) Ha valamilyen csoda folytán mégiscsak az írott történelem korában történt volna az ábécé átadása-átvétele, akkor bízhatunk abban, hogy az egyiptomi írásemlékek bőszen tartalmaznak még ma is elég jól érthető magyar nyelvű szövegeket. Ugyanis átvétel esetében csak akkor maradhat teljes mértékig változatlan az ábécé, ha azonos nyelvűek veszik át.

C) Az írástörténet tanúsága szerint az A és a B változat egyaránt számításba veendő. (Itt most nem részletezem: az írásmaradványok szerint nyelvünk -- melynek beszélői korántsem voltak feltétlenül "magyarok", hiszen egykor sok különféle nép beszélt ezt a nyelvet -- kétszer is behatolt Egyiptom földjére. Először a ma még nem ismert 3. században, másodszor i. e. 1000 és i. e. 500 között.)

Az A és B állításokat csak akkor lehetne vita tárgyává tenni, csak akkor kellene bővebb bizonyítékokat is felsorakoztatni mellettük, ha lehetséges lenne az ábécé változatlan formában történő átadása-átvétele is a különböző nyelvűek között.

Nos, ez nem lehetséges.

Ehhez a megállapításhoz az európai ábécéket hozom fel igazolásul.

Jól tudjuk, hogy az európai népek mindegyike ugyanazt az egyetlenegy ábécét, mégpedig az ősbetű-ábécé latin

változatát vette át. Ám ha a mai ábécékre tekintünk, akkora különbségeket látunk közöttük, hogy egy pillanat alatt megmondjuk: ez a német ábécé, ez a spanyol ábécé stb. (Habár továbbra is jól látjuk, hogy e sokféle európai ábécé ugyanaz az egyetlen ábécé.) Tudni kell azt is, hogy ezen eltérések jó része nem lassacskán jelent meg, mivel eltér? nyelv?ek már átvenni is csak eltér? módon tudják ugyanazt az ábécét. Ugyanis nincs két olyan nyelv, mely pontosan ugyanazokat a hangokat és pontosan ugyanannyi hangot használna. Emiatt a különböz? nyelv?ek az átvételkor különböz? módon változtatják meg az átvett ábécét. Ebb?l adódnak a kezdeti eltérések, amelyek az id? múltával (az évszázadok múltával) szükségszer?en tovább növekszenek. A különböz?ségek további növekedése pedig azért törvényszer?, mert változnak a nyelvek, s természetesen ki-ki folyamatosan a saját nyelvének változásaihoz igazítja a saját ábécé-változatát.

Ám ilyen változásoknak nyomát sem tapasztaljuk az egyiptomi és a magyar ábécé összehasonlításakor. Márpedig két jelkészlet csak akkor nem különbözik egymástól, ha semmi ok sincs arra, hogy különbözzenek.

Az eddigiekben bemutatott állításaim mellett szóló további két bizonyítékban annak magyarázata is felsejlik, hogy miért nem volt ok arra, hogy az egyiptomi és az eredeti magyar ábécé különbözzön egymástól.

Tóth Margit zenetörténész, aki harminc éven át gy?jtötte az ?si énekeket Egyiptomban, a következ?t nyilatkozta 2001-ben, nagyon óvatosan fogalmazva: "Egyiptom zenéjér?l keveset tud a világ. Nekifogtunk a lejegyzetelésüknek a bölcs?daloktól a halotti siratókig. Sohag megye zenei örökségének dallamai már le vannak jegyezve, és nagy meglepetésemre olyan dallamokat is találtunk, amelyek az erdélyi siratóénekekre hasonlítanak." Borbola János bebizonyította az Olvassuk együtt magyarul cím? m?vében, hogy a magyar nyelv jelen volt egykor Egyiptomban (Írástörténeti Kutatóintézet, Budapest, 2000). A Borbola általa vizsgált, négyezer évvel ezel?tt keletkezett ún. "Moszkvai Matematikai Papyruson" egy egyiptomi matematikánár diákoknak szánt feljegyzései, matematikai feladatok és ezek megoldási menetei vannak. (Például a csonka kúp térfogatának a kiszámítása.) Borbola János sikerrel olvasott el kett?t e példatár feladatai közül, s mindkét szöveg igen régies, de még ma is jól érthet? magyar nyelven "szólt meg". (Apróság bár, de érdekességként megemlítem: innen tudni például, hogy a két magyar szó, a "nevel" és a "növel" egykor egyetlen szó volt.) De nemcsak hogy sikerült elolvasnia a két szöveget, hanem Borbola magyar olvasatában el?ször lehetett pontosan megérteni az egymás után sorjázó számtani m?veletekre vonatkozó utasításokat. Ezeket lépésr?l lépésre követve a végül megkapott számbeli végeredmény pontosan annyi, amennyinek lennie kell a mai módon végzett számítások szerint. És ez utóbbi a legnyomósabb érv Borbola János megoldása mellett. Mert könny? belátni, hogy a számtani m?veletek befejeztével megkapott végeredmény támadhatatlanul hitelesíti vagy cáfolja a leírt feladatmegoldás olvasatának helyességét. Ugyanis a számolások sorozatában elkövetett egyetlenegy hibás lépés is hamis eredményre vezet. (Jól tudják ezt a dolgozatíró diákok.) Ne feledjük azt sem, hogy egy hosszú szöveg csakis egyetlen nyelven ad értelmes olvasatot, és Borbola János olvasata tisztán érthet? és logikus.

Hihetetlenül nagy szerencse tehát, hogy fennmaradt ez a négyezer éves, f?leg szóban levezetett matematikai feladatgy?jtemény: megfejtését ugyanis nyelvészetten kívüli eszközzel, a leírt matematikai m?velet sor elvégzésével is ellen?rizni lehet.

Borbola egy általános ?snyelv létével magyarázza azt a felfedezését, hogy a magyar nyelv jelen volt Egyiptomban a messzi múltban. Említett könyvének összegzéséb?l idézem (118. oldal): "megállapíthatjuk, hogy az ?si egyiptomi írás alapja a magyar nyelv ?se volt. S?t azt tapasztaltuk, hogy az egyik példát a magyar nyelv ismerete nélkül nem is lehetett megoldani...". "...Ez az ?snyelv számunkra tökéletesen érthet? magyar szavakat használt, tisztán aglitunált (ragozott -- V. Cs.), szintetikusán építkezett, hangtanát tekintve a mai magyar nyelvvel csaknem azonos volt, valamint fonetikus írással rendelkezett."

Ez pedig tiszta magyarázata az egyiptomi és a régi magyar ábécé azonosságának. De ugyanerre lehet következtetni abból is, amit fentebb megfogalmaztam: két jelkészlet csak akkor azonos egymással, ha semmi ok sincs arra, hogy különbözzenek egymástól. Márpedig csak akkor nincs oka annak, hogy eltér? legyen két ábécé, ha egymáshoz kísértetiesen hasonló nyelv?ek használják. Két, egymáshoz meglehetősen hasonló nyelv pedig nehezen lehet más, mint ugyanaz a nyelv.

Az ?snyelv

Az egységes ?snyelv létére lehet tehát következtetni abból, hogy az egyiptomi és az ?si-mai Kárpát-medencei ábécé egy és ugyanaz. Nem kell tehát vándoroltatni egyetlenegy aprócska, magyar nyelvet beszél? népcsoportot a térképen fel-alá, keresztül-kasul, hogy megmagyarázhassuk, miért botlunk folyton e nyelv maradványaira a Csendes-óceán partjaitól az Atlanti-óceán partjaiig. Mindez azonban már más témakör, máshol kell szót ejteni róla. Sok kutató áldozatos munkájának gyümölcseként elegend? bizonyíték gy?lt már össze az ?snyelv létére, következ? könyvemben felsorakoztatom ?ket. Itt csupán megjegyzem, hogy egy vagy több, hosszú ideig változatlan nyelv létének gondolatára eleve nyitottnak kell lenni: például a latin nyelv -- bármi módon is -- de ma, tehát négyezer év elmúltával is tartja még magát, holott az indoeurópai nyelvek a rendkívül gyorsan változó nyelvek közé tartoznak. (Ez azért van így, mert a latin kultúra -- és nyelv -- nem "eredeti", hanem több ?si kultúra ötvöz?dése, és az "összerázódás" még ma sem fejez?dött be.) Például egy mai olasz semmit sem tud kezdeni a Dante el?tti olasz

nyelvvél. Ezzel szemben a korabeli magyar nyelv szinte semmiben sem különbözött a maitól -- az új szavak kivételével. (Lásd említett könyvem 448--456. oldalain.) A magyar nyelv derekasán állja az id? sodrát, eleve az állapítható meg róla, hogy már igen régen véglegesen kiforrott, "beállt". Mert nem kell elhinni a Halotti beszéd sokszorosán belénk sulykolt zavaros nyelvezetét. A latin bet?kkel írt szöveg olvasatának mai fülünk számára való különösége abból fakad, hogy a korabeli latin ábécé 22 bet?b?l állt, de ebb?l is csak nyolc felelt meg magyar beszédhangnak, vagyis a fennmaradó 14 latin hangnak nem volt megfelel?je a magyarban. Ilyen lehet?ségekkel a kezében próbálta meg a -- talán nem is magyar anyanyelv? -- bet?vet? írásban visszaadni azt, amit magyarul hallott. Tehát még az is csoda, hogy ki lehet hámozni valamit e becses emlékünkb?l. Próbáljunk csak leírni 22 bet?vel egy olyan nyelv? beszédet, amely 35-38 hangot használ, ráadásul úgy, hogy a kevéske 22 bet? közül is csak nyolc jelzi a megfelel? hangot. Ennek ismeretében könny? belátni, hogy alig-alig lesz érthet? a megszület? végeredmény, körülbelül olyan lesz, mint amilyen lett a Halotti beszéd. Korabeli "rovásírásos" nyelvemlékeink a tanúi annak, hogy ez valóban így volt. Például a Halotti beszéd "gimilc"-e az ?si hun-szkíta, tehát eleve a magyar nyelvhez kitalált ábécével írott, azonos korú írásban "gyümölcs" volt bizony, s nem gimilc. A latin ábécében ugyanis nem volt bet? a gyümölcs szó gy, cs, ü és ö hangjaihoz. Körülbelül ily mértékben hiteles a szöveg egésze is, vagy még ennnyire sem, ugyanis legalább még további húsz magyar hanghoz hiányzott a megfelel? bet?. Például a nagyjából a Halotti beszéd korából fennmaradt két, az eredeti magyar ábécé szerint leírt szöveg zavartalanul érthet?: "Aba szentjei vagyunk, aki Anna, Eszter, Erzsébet", avagy "Édes nemes jó kis uram, Gyóni Rüasz". Ezek bizonyítékok, nem pedig ilyen vagy olyan vágyakat szolgáló eszmeifuttatások végeredményei. Ha tehát jó állapotban fennmaradt ?si nyelvek után kutatunk, aligha találunk erre jobb jelöltet, mint a magyar nyelvet. Nem kell tehát meglep?dni amiatt, hogy lépten-nyomon ennek a nyomaira lelünk.

*

Bízom benne, sikerül meggy?znöm az olvasót arról, hogy az egyiptomi és a Kárpát-medencei magyar ábécé egy és ugyanaz. Az állításom elleni tiltakozás nem állja meg a helyét, ugyanis mint láttuk, nem csak egy, hanem több, egymástól független módon is bizonyítottam e két ábécé azonosságát. Minden egyes állításomat dokumentumokkal, hites emlékekkel igazoltam, vagyis egyetlen feltételezésnek sem engedtem helyet. De mint jeleztem, mások kutatási eredményei is alátámasztják mindazt, amit bemutattam. Tehát nem egyszer? következtetésr?l, hanem felfedezésr?l van szó. Mint a valódi felfedez?, én is csak azt tudom mondani: ha a hegy ott van, akkor ott van.

Utolsó mondatként csak ismételni tudom, amit már említettem: ha teljesen azonosnak látunk két ábécét, akkor biztosan ugyanazt az egyetlen ábécét látjuk két példányban leírva. Tulajdonképpen ez az egyetlen axióma érték? megállapítás is elegend? lett volna ama tiltakozó felkiáltás cáfolatára, hogy "teljesen kizárt" az egyiptomi és magyar ábécé azonossága. Elegend? ugyanis egymás mellé téve rájuk nézni: egyformák. (Lásd a 3. ábrát.)

FÜGGELÉK

Habár csak két ?si jelkészlet azonosságáról volt szó e dolgozatban, a felfedezés bemutatásának végére óhatatlanul kitért a láthatár, és el?térbe került az (avagy az egyik) ?snyelv, és ennek a magyar nyelvvel való igen közeli kapcsolata is. Illik tehát némi támaszt nyújtanom err?l is az olvasónak.

Következzék hát egy igen rövid, de igazoló erej? tallózás:

1. Dr. Grétsy László nyelvészprofesszor szerint: "Kazár Lajos nemrégiben elhunyt világhíró nyelvészünk például nyelvünknek a japánnal való valamilyen összetartozását kutatta, és szótár formájában igazolta is, hogy a két nyelv milyen sok hasonlóságot mutat." (Magyar Demokrata, 2002. március 28.)
2. Japán valódi ?slakói, az ajnuk igen büszkék a magyarokkal való rokonságukra.
3. Figyelemre méltó azonosság mutatható ki az inka és a magyar nyelv között. Például: inka "chanka (csanka)" = lábszár (lásd "csánkon rúg"), inka "hatun" = hat (számnév), "churi (csuri) = gyerek, saját ivadék (pl.: "csurikám"), s lásd még a kés?bbiek is.
4. Tiramú Kast Sándor, Angliában él? nyelvész nemrégben fedezte fel, hogy az él? nyelvek közül a kelta nyelv -- azaz az ír, a walesi és a gall kelták nyelve -- áll legközelebb a mai magyar nyelvhez. Tehát a kelták a legközelebbi nyelvrokonaink. (Tiramú Kast Sándor: Kelta magyarok -- magyar kelták, Magyar Ház, Budapest, 1999.) Ez a legfrissebb nyelvészeti újdonság, ezért bemutatok néhány bizonyító erej? érdekességet: Például a magyar nyelvre egyedülállóan jellemz? "ik"-es ige az ír keltában is tisztán megtalálható, mégpedig tulajdonképpen kemény "k"-val, "-igh" formában. Például "bízigh" = szaporít, (teker!), "tanaigh (kiejtve: taníg) = t?nik, "borigh" = forrik, "fálaigh" (kiejtve: fálig) = fal(az)ik. Pár szó ízelít?nek (magyar ábécé szerint írva): szablye = szablya, gyerrkac = gyerk?c (a gyermek pedig unoka), lean = leány, rogyilé = ragyogó, jár = jér(-ce), kirke = csirke, bak = bak, fess = bajusz, csell = csel, vín-víta-víh = voltam-voltál-volt stb., stb. Tiramú Kast Sándor könyvéb?l mutatok be itt tágabb nyelvi kapcsolatokat is: magyar "segg" = török "sagri" (hátsó rész) = mongol "següke" (szék)

= japán "szeki" (ülés, ül?hely) = inka "siki" (far, ülep) = kelta "szig" (ülni). (Így érthetjük meg, hogy a "segg" és a "szék" szavunk csak árnyalatban különbözik egymástól, s aligha kell sokat gondolkodnunk, hogy megértsük, miért.) Vagy például a magyar "mag" (leszármazott, ivadék) = ír "mac (mak)", (fiú, ivadék) = japán "magu" (unoka, utód) = inka "maqta" (ifjú, legény). Aztán magyar "MAG-as-lat" = ír "mag" (magaslat, rakás) = inka "moqo" (magaslat, halom). És így tovább.

5. A sok-sok (f?leg politikai indíttatású) tiltakozás ellenére a magyar és a sumér nyelv között mély, szervi azonosság van. Ennek igen b?séges irodalma van, csak egy kicsike példát említek.

A sumér nyelvb? lehet megérteni, hogy mi köze van egymáshoz a "hunyhó" szónak a "kunyhó"-hoz. (A hunyhó sokfelé "kum", Somogyban például "bekunyom" a szemem, vagy például nekem még kumózás volt a bújócskázás, azaz a hunyózás.) E szó jelentése a sumérban még tisztán: "óv", "befed". Tehát amikor behunyjuk a szemünket, akkor befedjük, óvjuk. Ez adja a "kunyhó" értelmét is, mert a náddal vagy sással körberakott fala óvja és védi, befedi az alatta megbúvót. Még egy saját példa: Pilisszentivánon lakom, s a házunkhoz vezet? szurdok neve "Hunyhó". Sokáig nem értettem meg, miért, s igazán meglepett, amikor a sumérból rájöttem, hogy azért, mert teljesen befedi a szurdokot a kétoldalt növ? akácfák és bokrok rengetege. A növények óvják, védik, befedik a szurdokot. Ez az eredeti jelentés azonban már elhomályosodott a magyarban, a hunyhó igén inkább már a szemhéj lecsukását értjük. Persze a magyar nyelv korántsem leszármazottja a sumér nyelvnek, hasonlóságuk oka a közös eredet, habár sok kés?bbi sumér szót is magukkal hoztak azok az eleink, akik a Kaukázus déli oldaláról, tehát Kis-Ázsiából jöttek (vissza) a Kárpát-medencébe, alaposan megnehezítve a kés?bbi kutatók dolgát.

6. Ha az eddig külön-külön alaposan és egyaránt bizonyított sok magyar "?shazát" teljes jóhiszem?séggel egymás mellé tesszük a térképre: lefedtük velük fél Ázsiát.

Varga Csaba - <http://www.lilli.hu>

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

[Tweet](#)

MAGYAR MENEDÉK KÖNYVESHÁZ

www.magyarmenedek.com

Ajánló

